

◆ Mustafa İmir

Sevda Denilen

Yürek yakan nağme sanma ki telden;
Gonca güle vurgun şeyda bülbülden.
O gizemli koku saran gönülden;
Bülbüle kızaran nazenin gülden.

Sevdaya nazire bülbül ile gül,
Sevda ülkesine ad olmuş gönül,
Kerem ol Mecnun ol çağlarca övül,
Dolamışsa sevda çıkarsın elden!

Sevda bazen bir göz derinden bakan,
Durduk yerde başı belaya sokan,
Bazen Leyla olup önüne çıkan;
Dillerden düşmeyen türkü ezelden.

Birbirine doysa seven sevilen;
Türkü olur muydu sevda denilen?
'Ömür boyu' diye yemin edilen,
Ömürler harcanan damla sebilden.

Duygunun tılsımı akılı aşar,
Sığmaz yatağına çağlayıp coşar,
Ruhundaki sevda kaynayıp taşar,
Sökülür gönülden dökülür dilden.

Kendini görürsün sevdiğin gözde,
Işıltılar şavkır her iki yüzde,
Titrek heyecanlar sezilir sözde,
Sırlıklam sevda süzülür halden.

Sevda türkülerle sübuta ermez,
Söylediğin türkü o hâli vermez,
Ömür boyu dersin yıllarca sürmez,
Sevdanın yangını bilinir külden.

Sevda pınarından her yürek içer,
Daha ilk yudumda kendinden geçer,
Gün gelir sevdiğin yurdundan göçer,
İmir'in anısı o coşkun selden.

